

CHƯƠNG 10

ông Tôn Ngọc Sương nương đôi mày liễu, thấp giọng nói:

—Vương Thông Huệ có lòng muốn giết muội, nhưng biện pháp duy nhất có thể giết muội là phóng hỏa đốt thuyền, lúc đó, huynh cũng sẽ bị thiêu sống.

Lãnh Như Băng chưa kịp đáp lời thì đã nghe «boong», thêm một tiếng thanh la nữa. Chàng đưa mắt nhìn qua cửa sổ, chỉ thấy Vương Thông Huệ chỉ huy một số khoái thuyền, bố thành một thế trận liên lạc, điều kỳ lạ là Công Tôn Ngọc Sương đang ngồi trên chiếc thuyền sắp bị tàn phá, lại điềm nhiên bất động. Lãnh Như Băng không khỏi nhíu mày, thốt:

—Nếu lúc này có hai chiếc thuyền trợ thủ cô nương, không cần đợi dứt mười tiếng thanh la, cô nương có thể thoát khỏi vòng vây của bọn họ.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Tiểu thuyền này đã bị họ dùng xích sắt buộc lại, chung quanh lại có bốn chiếc thuyền chở đầy hỏa dược, dầu ngô đồng phía trên vây chặt, trừ phi muội lặn xuống hồ, ngoài ra không có cách gì thoát.

«Boong» một tiếng, đã ba tiếng thanh la. Lãnh Như Băng thốt:

—Vậy cô nương chuẩn bị thúc thủ chờ chết?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười, thông thả đến bên cạnh Lãnh Như Băng ngồi xuống, nói:

—Muội sinh ra trong một thế giới mang đầy cừu hận, không thể không giết người, nếu không giết, muội đã phải chết một trăm lần rồi.

Trong lòng Lãnh Như Băng thầm nghĩ: “Nàng đã phát hiện ra không có khả năng xoay chuyển cục diện ngày hôm nay, không cách gì khác, mới tỏ ra vẻ khinh thường sống chết như thế này.”

Chàng đang suy nghĩ, bỗng phát hiện ra một làn u hương xông vào mũi, Công Tôn Ngọc Sương đã từ từ tựa sát thân hình kiều diễm qua. Lãnh Như Băng vốn định giơ tay đẩy nàng ra, hốt nhiên phát giác nàng cô độc không chỗ nương tựa, trong lòng bất nhẫn, thầm nghĩ: “Một nữ ma đầu cái thế này lâm vào tuyệt cảnh chẳng khác nào hổ trong lồng sắt, rồng sa nước cạn, thật khiến người ta phải thương hại. Hôm nay trước sau gì cũng chết, sao chẳng đối xử với nàng ôn hòa một chút.”

Thời gian đi thật nhanh, chỉ trong chớp mắt đã nghe thanh la gióng đến tiếng thứ tám.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương thần thái bình thản, tựa như không hề phiền não, khóe môi hé nở một nụ cười như đang ngủ say, bất giác trong lòng không khỏi nảy sinh cảm giác bội phục, thầm khen: “Công phu trấn tĩnh của nàng thế này, thật khiến tu mi như ta phải hổ thẹn!”

Bỗng nghe thanh âm của Vương Thông Huệ từ bên ngoài truyền vào:

—Công Tôn thư thư, chỉ còn hai tiếng thanh la nữa là muội sẽ phát động hỏa trận, thời gian không còn nhiều, không biết thư thư đã chuẩn bị xong chưa.

Lại nghe một tiếng thanh la nữa, tiếng thứ chín, vọng vào.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Vương Thông Huệ này cũng thật khá ố, như nàng ta đã quyết tâm sát hại Công Tôn Ngọc Sương, bố trí một trận hỏa công ác độc trên mặt nước, khiến nàng vô phương chọn đường đi, đã tính như vậy, mà ngoài miệng lại ngọt ngào nhỏ nhẹ, một thư thư hai thư thư, thật hết sức âm hiểm.”

Lãnh Như Băng trong lòng đã biết một khi hỏa trận khởi dậy, thì bản thân chàng cũng bị thiêu sống tại đây, tuy tính cách anh hùng nhưng đứng trước một cái chết tàn khốc như thế, nói rằng không cảm xúc, thực tế không thể.

Chỉ nghe Vương Thông Huệ thở dài một tiếng, thốt:

—Công Tôn thư thư, Vương cô nương không muốn cùng muội diện kiến thật sao?

Nguyên vì sự trấn tĩnh của Công Tôn Ngọc Sương vô tình khiến Vương Thông Huệ phát sinh cảm giác bất an, vạn nhất thiêu chết Vương Tích Hương, thì đúng là một chuyện hối tiếc cả đời.

Lúc này, sóng yên gió lặng, trên mặt hồ một vùng u tịch, bầu không khí tử vong khủng bố âm thầm lan rộng nhanh chóng.

Lãnh Như Băng nghĩ đến sau này khó lòng gặp lại mẫu thân cùng ân sư, không khỏi buồn bã buông một tiếng than!

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên mở lớn hai mắt, nhìn Lãnh Như Băng một cái, dịu giọng hỏi:

—Lãnh lang, huynh có sợ chút nào không?

Lãnh Như Băng khẽ than:

—Nghĩ không ra Lãnh Như Băng ta lại cùng người táng thân tại Thái Hồ này!

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười hỏi:

—Huynh hối hận rồi ư?

Lãnh Như Băng đáp:

—Một lời đã thốt, há lại hối cải?

Công Tôn Ngọc Sương điểm nụ cười nhẹ, thốt:

—Lãnh lang, Vương Thông Huệ chẳng phải là một người lỗ mãng, nếu nàng không xuất hiện kịp lúc, chúng ta có lẽ đang bị thiêu sống, nhưng nàng xuất hiện, ngược lại chúng ta đã được cứu.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:

—Vì sao thế?

Công Tôn Ngọc Sương cười thốt:

—Vương Thông Huệ tuy tài trí tuyệt luân, nhưng luận về bối phận tuổi tác thực vô phương lãnh tụ võ lâm, lúc này lòng nàng đang phân vân, nếu như muội là Vương Thông Huệ, sẽ không khởi trận hỏa công này.

Lãnh Như Băng run lên một cái, hỏi:

—Vương Thông Huệ đại trí đại dũng, sao có thể mang lòng riêng tư?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười đáp:

—Trước Từ Châu đại hội, nàng đích thực là một vị cô nương đại trí đại dũng, nhưng bây giờ tình hình đã có chút khác biệt. Nàng có một giấc mộng không với tới là, trong vòng một thời gian ngắn, bước lên vị trí Minh chủ võ lâm, thêm tình trường chẳng được như ý, trong trái tim đã khắc một cái tên, dĩ nhiên hôm nay không thể sánh với hôm xưa.

Lãnh Như Băng trầm ngâm một thoáng, đoạn thốt:

—Ta có một chút không tin.

Công Tôn Ngọc Sương cười nhẹ thốt:

—Thanh âm thứ mười kia, nên sớm đã giống, sao tới bây giờ vẫn chưa nghe?

Lãnh Như Băng âm thầm tính toán cự li của từng tiếng thanh la, xác thực đã quá thời hạn, nhưng không biết tại sao không nghe tiếng cuối cùng. Chàng khẽ vén một góc rèm, ngưng mục nhìn ra, chỉ thấy chiếc thuyền Vương Thông Huệ đang cỡi, đã quay đầu lạng lẽ bỏ đi. Theo sát phía sau là thuyền của Trần Hải, Hạ

Hầu Trường Phong, Thiên Bình đại sư, và chiếc thuyền nhỏ đặc biệt của Kim Phát đạo trưởng, toàn bộ đều quay đầu bỏ đi hết. Biến hóa này thật ngoài dự liệu, chỉ thấy trong lòng Lãnh Như Băng cực kỳ chấn động, tự kêu lên một mình:

—Chuyện này là thế nào?

Công Tôn Ngọc Sương vén hẳn rèm cửa sổ lên nhìn theo bóng năm chiếc thuyền xa xa.

Lãnh Như Băng thở dài:

—Lại bị cô nương đoán trúng rồi.

Công Tôn Ngọc Sương cau chặt đôi mày, trầm ngâm không nói. Dường như việc năm chiếc thuyền đột ngột thoái lui, đối với nàng có điểm không hiểu rõ.

Lãnh Như Băng từ trong tử vong, lại bắt được sinh cơ, trong lòng nảy sinh cảm giác bất an, từ từ ngồi xuống, thốt:

—Vương Thông Huệ đối với cô nương, cũng như cô nương đối với Vương Tích Hương, bất luận tính toán cơ hội thắng, đều nhất mực nghiêm cẩn, tinh mật, đến cuối cùng, chung quy cũng thất bại trong tay cô nương...

Chàng thở một hơi dài, nói tiếp:

—Ngày hôm nay, bọn họ rõ ràng đang ở tình thế toàn thắng, đột nhiên giữa đường triệt binh. Ôi! Thật khiến người không hiểu nguyên nhân ở đâu.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ chuyển tấm thân mềm mại, bước ra bên ngoài, điếm vào mấy huyệt đạo của thanh y nữ tỳ, ôm nàng ta vào trong khoang thuyền, lại phục thêm cho nàng một hoàn thuốc, rồi đặt nằm bên cạnh, đoạn thấp giọng nói:

—Hai thị tỳ chèo thuyền, một người bị thương, một người chết, phiền Lãnh công tử giúp muội một tay lái thuyền.

Lãnh Như Băng trông thấy nàng tránh nói về việc Vương Thông Huệ đột ngột bỏ đi, cũng không muốn tra vấn nữa, cất bước tiến ra phía ngoài, thốt:

—Tại hạ không có kinh nghiệm lái thuyền, nếu như đụng vào đá ngầm, cũng không thể trách tại hạ.

Công Tôn Ngọc Sương dường như có tâm sự gì đó, chẳng hề nghe Lãnh Như Băng nói gì, chỉ đưa mắt nhìn chàng một cái, nở một nụ cười tươi.

Lãnh Như Băng thầm nghĩ: “Nữ ma đầu này đích thực không nên giữ lại, Vương Thông Huệ cam nguyện bỏ đi cơ hội giết chết nàng, chỉ có Lãnh Như Băng

ta hạ thủ, nàng ta không hề biết thủy công, chỉ cần ta cố ý đục thuyền vào đá ngầm cho vỡ tan từng mảnh, khiến nàng ta chết chìm giữa Thái Hồ.”

Tâm niệm chuyển động, lập tức bước nhanh ra bên ngoài, bẻ bánh lái chuyển hướng, song thủ huy động hai mái chèo.

Tiểu thuyền từ từ di động trên mặt hồ u tịch, vạch lên một làn sóng trắng xóa.

Công Tôn Ngọc Sương vẫn ngồi ngây ngẩn ở đó, trầm ngâm không nói, tỏ ra đối với việc Vương Thông Huệ đột ngột bỏ đi, cũng có cảm giác mờ mịt khó lường.

Lại nói về Lãnh Như Băng trong lòng đã quyết, chuẩn bị lái thuyền đâm vào đá ngầm, dìm chết một Công Tôn Ngọc Sương đang sống, nhưng chàng chẳng có kinh nghiệm, nhìn tới nhìn lui, cũng không biết đá ngầm nằm ở chỗ nào.

Đang lúc khẩn cấp, đột nhiên thấy rèm cửa vén lên, Công Tôn Ngọc Sương thong thả bước ra. Công Tôn Ngọc Sương trông thấy hướng chàng lái thuyền đi, không khỏi nhú mày, hỏi:

—Huynh muốn đi đâu?

Lãnh Như Băng đáp:

—Sóng bạc mênh mông, nhìn không thấy bờ, đi hướng nào cũng như nhau.

Lúc này, mặt trời đã chìm về phía Tây, Công Tôn Ngọc Sương nhìn hoàng hôn giăng khắp chân trời, mỉm cười nói:

—Lãnh lang, thuyền nhẹ một chiếc, sóng bạc mênh mang, trông thấy cô nhận giữa ráng chiều, thực là một chuyện hoan lạc của kiếp người.

Lãnh Như Băng khẽ cười nhạt, thốt:

—Nếu như thuyền chạm phải đá ngầm, chìm xuống đáy Thái Hồ, chẳng phải ngày ngày cùng làm bạn với sóng bạc, cô nhận sao?

Công Tôn Ngọc Sương thong thả bước đến ngồi xuống bên cạnh Lãnh Như Băng, cười nói:

—Lãnh lang, trong lòng chàng dường như đang đè nén một cơn giận sắp bộc phát.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Người cao hứng lắm ư?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Chúng ta vừa thoát qua một đại nạn trong, tự nhiên phải cao hứng, huynh chắc từng nghe người ta nói qua, đại nạn không chết, tất hữu hậu phúc?

Lãnh Như Băng thốt:

—Người mà có phúc, thì võ lâm thiên hạ sẽ thảm thương.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Vì sao lại như thế?

Lãnh Như Băng đáp:

—Người ngày hôm nay không chết, tất sau này sẽ tạo nên một trường đồ sát trên võ lâm, chẳng phải là người có phúc, thiên hạ thảm thương sao?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Trong giới hạn của kẻ địch, huynh cùng mọi người đều có thể có hậu phúc.

Lãnh Như Băng cười lạnh lùng, thốt:

—Cho là người có thể hoành hành nhất thời, sau này cũng khó tránh khỏi bại vong.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười hỏi:

—Huynh hy vọng mọi sớm chết chẳng?

Lãnh Như Băng đáp:

—Chết một cá nhân người, có muôn vạn người được sống, dĩ nhiên muốn người phải chết.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

—Nếu lúc này huynh xuất hiện nói dù một câu một chữ, tính rằng Vương Thông Huệ cũng sẽ không muốn giết mọi, lúc này đã không có khả năng, bây giờ nếu có lòng muốn giết mọi, cũng chỉ xảy ra khi không có huynh bên cạnh!

Lãnh Như Băng thốt:

—Ta phải lái chiếc thuyền này tông vào đá ngầm trong hồ, chúng ta đều chết tại đây!

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Được lắm! Sống không chung giường, chết chung mộ, cuộc chiến này, mọi tính là đã thắng cả Vương Tích Hương lẫn Vương Thông Huệ.

Lãnh Như Băng thâm nghĩ: “Nàng ta vốn tánh tình lãnh khốc, đối với thuộc hạ nghiêm khắc không tả, thường động đến là muốn giết người, sao bây giờ đối với ta lại nhẫn nại đến thế?”

Lập tức mở miệng nói:

—Chuyện đó chưa chắc, người có thể chết ngộp, ta không nói là cùng chết theo.

Công Tôn Ngọc Sương giơ tay ra phía trước, cười thốt:

—Để muội giúp huynh lái thuyền, Thái Hồ độc một thuyền, chỉ có hai người chúng ta, sao lúc nào cũng cãi vã làm gì?

Lãnh Như Băng đột nhiên buông mái chèo xuống, nói:

—Cô nương cứ lái thuyền, tại hạ vào trong nghỉ ngơi một lúc.

Công Tôn Ngọc Sương chẳng hề nổi giận, đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng mỉm cười, tiếp lấy mái chèo, tự chèo một mình.

Lãnh Như Băng bước vào bên trong thuyền, nhắm mắt điều tức, trong lòng ngầm tính toán biện pháp sát hại Công Tôn Ngọc Sương. Chàng nghĩ tới lui, vẫn không nghĩ ra một biện pháp có thể sát hại nàng, bất luận về võ công, cơ trí, chàng biết điều khó lòng thắng Công Tôn Ngọc Sương, khả năng duy nhất có thể sát hại Công Tôn Ngọc Sương là ám toán, nhất kích ngay chỗ yếu hại, nhưng thủ đoạn đê hèn như thế, trong lòng chàng chẳng muốn thi hành.

Tiểu thuyền chậm chậm lướt trên mặt hồ, chẳng biết qua bao lâu thời gian. Bỗng nghe tiếng nói trong như chuông bạc của Công Tôn Ngọc Sương vọng vào:

—Lãnh lang, đã đến bờ.

Lãnh Như Băng lập tức bước ra ngoài, chỉ thấy tiểu thuyền đã ghé vào bờ, Công Tôn Ngọc Sương đã sớm phóng lên bờ. Chàng trông thấy sau lưng Công Tôn Ngọc Sương có vô số khôi sắc võ sĩ khác nhau, dẫn đầu là một nhân vật toàn thân vận hoàng y, thân hình cao lớn, tay trái quặp xuống, trên tay đặt một cái giá sắt, trên giá có một con quái điểu màu xám, thần sắc cực kỳ lạnh lùng.

Lãnh Như Băng trong lòng kinh hãi, thâm nghĩ: “Thì ra Công Tôn Ngọc Sương đã có bố trí, chỉ là thời gian, địa điểm chưa nắm chắc thôi.”

Trong lòng suy nghĩ, bước chân đã rời khỏi thuyền.

Công Tôn Ngọc Sương quay đầu lại thì thâm vài câu với lão nhân có con quái điểu, lão nhân vâng dạ liên tục, lập tức lùi về phía sau.

Lãnh Như Băng quan sát kỹ lưỡng đám võ sĩ, thấy phân ra rõ ràng bốn sắc vàng, trắng, xám, xanh lam, mỗi màu tám người, tổng cộng bốn đội, trên mặt bọn họ đều mang một chiếc mũ đồng giống nhau, bao phủ từ mặt mũi đến tóc tai, chỉ lộ hai con mắt sáng rực, trông thật phần quái dị, khủng bố.

Chỉ nghe tiếng y phục phát phới, hai tỳ nữ áo xanh, tay nâng một chiếc giường mềm mại, chẳng biết từ đâu chạy đến, cung kính im lặng đứng hầu.

Nhưng chàng thấy tứ sắc phục trang võ sĩ đó, đều mang vũ khí bén nhọn khác nhau, màu vàng đeo kiếm, màu trắng mang đao, màu xám dắt nhuyễn tiên sau lưng, màu xanh lam tay cầm hồ xoa. Bốn đội tám người tổng cộng ba mươi hai người đứng đó bất động, dưới trăng trông như những pho tượng bằng gỗ.

Công Tôn Ngọc Sương uyển chuyển gót sen bước đến trước mặt Lãnh Như Băng, thấp giọng nói:

—Lãnh lang, huynh cùng muội trải qua nguy hiểm, lo lắng, cũng kể như là hoạn nạn chi giao, kể từ lúc này, muội phải đối xử tốt với huynh.

Lãnh Như Băng thốt:

—Thịnh tình của cô nương, tại hạ xin tâm lãnh, bây giờ cô nương đã có thuộc hạ nghênh tiếp chu đáo, đại cục chuyển nguy thành an, tại hạ cũng xin được cáo từ.

Công Tôn Ngọc Sương run lên một cái, vội hỏi:

—Huynh muốn đi đâu?

Lãnh Như Băng đáp:

—Chân trời góc bể, hành tung vô định.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Còn dưng vật trên mặt huynh, chẳng lẽ không muốn muội xóa đi sao?

Lãnh Như Băng đáp:

—Không cần thiết, tại hạ nhìn lâu cũng đã quen với dung mạo xấu xí này, tại hạ xin cáo biệt.

Đoạn ôm quyền vái chào, quay lưng bước đi.

Công Tôn Ngọc Sương môi đào mấp má, tính nói nhưng lại thôi.

Lãnh Như Băng bước được vài bước, đột nhiên quay mình trở lại, nói:

—Tại hạ có một việc muốn thỉnh cầu cô nương, không biết...

Công Tôn Ngọc Sương thở dài đáp:

—Đừng nói một việc, dù tám mươi việc, muội cũng đáp ứng huynh.

Lãnh Như Băng thốt:

—Cô nương chớ đáp ứng nhanh quá, việc này đối với cô nương có liên quan rất lớn.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Chuyện gì mà nghiêm trọng đến thế?

Lãnh Như Băng buông rõ từng câu từng chữ:

—Tại hạ muốn cô nương đáp ứng, sẽ không trở lại Mai Hoa Cư quấy rầy Vương cô nương nữa.

Công Tôn Ngọc Sương trầm ngâm một thoáng, đoạn nói:

—Bệnh tình của nàng ta trầm trọng, muội nghĩ mười phần hết chín là không thể sống.

Lãnh Như Băng ngắt lời:

—Nàng chết hay sống, đối với cô nương vô can, cô nương chỉ cần không đến quấy rầy nàng là đủ.

Công Tôn Ngọc Sương trầm tư một thoáng, đoạn thốt:

—Được! Muội đáp ứng huynh.

Lãnh Như Băng ôm quyền thốt:

—Đa tạ cô nương đã nể mặt tại hạ, Lãnh Như Băng cảm kích bất tận.

Lập tức chuyển thân bước nhanh đi, chỉ nghe từ phía sau truyền đến tiếng thở dài buồn bã của Công Tôn Ngọc Sương cùng với tiếng than:

—Lãnh lang, khoảng cách giữa chúng ta, dường như càng ngày càng xa.

Lãnh Như Băng nghe rất rõ ràng nhưng vờ như không nghe, xoắn bước thật dài, không hề quay đầu nhìn lại.

Công Tôn Ngọc Sương lặng lẽ nhìn theo bóng Lãnh Như Băng càng lúc càng xa, trong lòng chẳng biết có tư vị gì, cho đến khi bóng chàng khuất hẳn đi, không còn trông thấy nữa, mới từ từ chuyển thân bỏ đi.

Nói về Lãnh Như Băng bỏ đi một mạch, đã hơn mười dặm đường, mới từ từ ngừng chân lại, đưa mắt nhìn vầng trăng sáng rực trên cao, tự mình hỏi mình:

—Ta nên đi đâu bây giờ?

Trước mặt chàng chỉ có hai con đường, một là trở lại Mai Hoa Cư xem Vương Tích Hương sống chết thế nào, hai là trở về Phong Diệp Cốc, thăm mẫu thân cùng ân sư. Nhưng sư đệ Lý Tiểu Hồ đã thất tung, khiến chàng có cảm giác hổ thẹn khi gặp lại mẫu thân, ân sư.

Chàng đứng thờ người ra đó, chẳng biết qua bao nhiêu thời gian, cho đến khi vầng lãnh nguyệt chìm xuống sau núi, vẫn chưa quyết định được hành trình của mình.

Hừng đông bắt đầu lóe lên tia sáng, đã qua một đêm bắt đầu ngày mới. Sương mai thấm qua vai áo của Lãnh Như Băng, khiến chàng như tỉnh táo sau một cơn mê. Chàng đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy sóng bạc đập chùng, có một chiếc thuyền đánh cá nhỏ vẫn còn đậu ven bờ Thái Hồ.

Đột nhiên vọng đến một tràng âm thanh ngựa phi gấp gáp, phá tan sự tĩnh mịch quanh hồ.

Lãnh Như Băng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thớt ngựa cao lớn phóng như bay tới. Trên lưng ngựa nằm rạp một người, nhắm hướng Lãnh Như Băng xông thẳng đến. Lãnh Như Băng trong lòng lửa giận phừng phừng, thầm nghĩ: “Kẻ này duì mù hay sao, mà nhắm vào người ta phóng nhanh tới?”

Hữu thủ lập tức vươn ra, chụp cương ngựa lại.

Kiện mã đang phi như điên, bỗng bị Lãnh Như Băng vận lực ghì lại, phải quay một vòng. Người trên lưng ngựa đột nhiên nghiêng người một cái, té xuống, nằm dài trên mặt đất.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn xuống, không khỏi ngây người. Chỉ thấy một người vận áo lót màu xanh, đích thị là Lục Tinh Đường thiếu môn chủ Hạ Hầu Cương. Lãnh Như Băng cấp tốc chạy qua, đưa tay đỡ Hạ Hầu Cương dậy, miệng gọi:

—Hạ Hầu huynh...

Hữu thủ huy động, vỗ liên mấy chưởng vào các đại huyệt trên người.

Hạ Hầu Cương từ từ mở mắt, nhìn Lãnh Như Băng một cái, ngơ ngác hỏi:

—Các hạ là ai?

Lãnh Như Băng đáp:

—Tiểu đệ Lãnh Như Băng.

Hạ Hầu Cương ngăn người ra, hỏi:

—Các hạ thật sự là Lãnh huynh đệ sao?

Lãnh Như Băng đáp:

—Chính là tiểu đệ, chẳng lẽ Hạ Hầu huynh nhận không ra thanh âm của tiểu đệ?

Hạ Hầu Cương lắc đầu, thốt:

—Lãnh huynh đệ mặt mày như ngọc, phong độ như hành vân lưu thủy, tiêu sái bất phàm, đích thực là một thế gia công tử, sao có thể như các hạ...

Chàng muốn nói sao có thể xú quái như các hạ, nhưng lời sắp thốt ra, chợt nhớ người này đối với mình có ân cứu mạng, sao có thể mở lời khinh rẻ.

Lãnh Như Băng thở dài, thốt:

—Tiểu đệ bị Công Tôn Ngọc Sương hủy đi dung mạo, chẳng trách gì Hạ Hầu huynh không nhận ra được.

Hạ Hầu Cương hít vào một hơi dài, tung mình bật dậy, hỏi:

—Các hạ thực là Lãnh huynh đệ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Đích thực là Lãnh Như Băng.

Hạ Hầu Cương thốt:

—Ôi! Tiểu huynh suýt nữa mất mạng, may nhờ Lãnh đệ tương cứu.

Lãnh Như Băng nói:

—Huynh đệ chúng ta tình nghĩa chi giao, không phải là người ngoài, chẳng biết thương thế của huynh thế nào? Có cần nghỉ ngơi nhiều không?

Hạ Hầu Cương đáp:

—Thương thế của tiểu huynh không nặng lắm, chỉ vì đối phương dùng một loại «Bế khí tỏa mạch thủ pháp», làm tắt nghẽn vài kinh mạch yếu huyết, nếu như Lãnh đệ không kịp thời tương cứu, giải khai mấy kinh mạch bị phong bế của tiểu huynh, thời gian đã lâu, chỉ sợ sẽ thụ trọng thương.

Lãnh Như Băng thốt:

—«Bế Khí Tỏa Mạch Thủ», thật chưa bao giờ nghe ai nói qua về loại võ công này.

Hạ Hầu Cương đột nhiên bật dậy, giục:

—Đi, chúng ta phải mau đi.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:

—Đi đâu?

Hạ Hầu Cương đáp:

—Hoa viên của Nam Xương Phủ.

Lãnh Như Băng càng nghe càng hồ đồ, không nhịn được phải hỏi:

—Chúng ta thật đi đến hoa viên?

Hạ Hầu Cương đáp:

—Thiên hạ anh hùng cùng cao thủ các đại môn phái đều tập trung tại hoa viên của Nam Xương Phủ, cùng nhau suy tôn một vị Minh chủ lãnh đạo thiên hạ đối phó Công Tôn Ngọc Sương, một thịnh sự như thế, trăm năm chưa gặp một lần, sao có thể bỏ qua.

Lãnh Như Băng trầm ngâm một thoáng, đoạn nói:

—Chuyện tranh danh đoạt vị, xem đã chán ngán mỗi một, thứ cho tiểu đệ không thể phụng bồi.

Dứt lời chuyển thân bỏ đi.

Hạ Hầu Cương vội vàng gọi với theo:

—Lãnh huynh đệ...

Lãnh Như Băng quay người lại, ôm quyền thi lễ, thốt:

—Mỗi người một chí, trong lòng tiểu đệ quả thực đã rất chán ngán mấy chuyện này, không thể hợp với Hạ Hầu huynh, ngưỡng mong lượng thứ, huynh đệ chúng ta nghĩa như núi xanh, tình tựa nước chảy, vĩnh viễn bất biến, một ngày ắt sẽ gặp lại.

Hạ Hầu Cương buông một tiếng thở dài, nói:

—Lãnh huynh đệ, đệ hãy nghe huynh nói.

Lãnh Như Băng đáp:

—Trừ chuyện thiên hạ anh hùng đại hội gì đó ra, Hạ Hầu huynh có gì phân phó, tiểu đệ đều xin tuân theo.

Hạ Hầu Cương nói:

—Trường đại hội anh hùng này, tuyệt không phải đơn thuần là vì danh vị, mà là vì sự an nguy của võ lâm.

Lãnh Như Băng thốt:

—Tiểu đệ xem ra, bất luận là người nào đoạt được chức vị Minh chủ, đều như nhau.

Hạ Hầu Cương nói:

—Nếu Công Tôn Ngọc Sương đưa người ra tranh, thì tình thế đã khác đi.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Vương Tích Hương như là đã chết, dương kim chi thế, lại có ai có khả năng chế phục Công Tôn Ngọc Sương? Cho dù Vương Tích Hương còn sống, luyện thành Ma công, tính tình cũng sẽ biến đổi lớn, là thiện hay ác, rất khó mà đoán, Vương Thông Huệ tuy là một người tốt, nhưng vì chức vị võ lâm Minh chủ, đã nhẹ tay phóng thích Công Tôn Ngọc Sương, Công Tôn Ngọc Sương đối với võ lâm đồng đạo rõ ràng như rắn rết, mãnh thú, nhưng đối với Lãnh Như Băng ta đích thực không tệ!”

Chỉ thấy thị thị phi phi, một vòng tròn hỗn loạn, chàng suy nghĩ nát óc, vẫn không thể minh bạch ra.

Hạ Hầu Cương trông thấy chàng trầm tư không nói, chẳng biết có tâm sự gì? Không nhịn nổi lên tiếng hỏi:

—Huynh đệ, đang nghĩ gì thế?

Lãnh Như Băng thở dài một tiếng, đáp:

—Tiểu đệ trong vòng vài tháng gần đây đã gặp nhiều kỳ ngộ, khiến tiểu đệ phát giác ra những nhân vật thành danh hiệp nghĩa, chưa hẳn là người tốt, những kẻ mang danh bại hoại, chưa chắc là người xấu.

Hạ Hầu Cương ngơ ngác hỏi:

—Lời này nghĩa là thế nào?

Lãnh Như Băng thốt:

—Nếu như Vương Thông Huệ trở thành Minh chủ võ lâm, vị tất đã tạo phúc cho thiên hạ võ lâm đồng đạo, vẫn cứu một trường họa kiếp, nếu như Công Tôn Ngọc Sương trở thành Minh chủ võ lâm, cũng chưa chắc đã khiến thiên hạ tới cảnh giới đại loạn, đã như không thể nhìn xa, sao chúng ta phải khổ công tham dự vào cuộc thị phi này.

Hạ Hầu Cương sững sờ nhìn Lãnh Như Băng, từ từ lên tiếng nói:

—Lãnh đệ, đệ đã biến đổi, hơn nữa còn biến đổi rất nhiều.

Lãnh Như Băng thốt:

—Có thể đệ đã biến đổi, nhưng những lời này của đệ, là vì đệ đối với người và việc trên giang hồ đã có một sự hiểu biết thâm sâu. Nếu như chân thành muốn tạo phúc cho võ lâm, tất không thể đi con đường tắt, đơn thuần chỉ chăm chú vào danh vị, thì bổ ích gì?

Hạ Hầu Cương thốt:

—Lãnh đệ nếu như đã kiên quyết có lòng qui ẩn, thì tiểu huynh không tiện khuyên nhủ nữa.

Lãnh Như Băng nói:

—Tiểu đệ tuyệt không có lòng muốn qui ẩn sơn lâm, chỉ là cảm khái trước chuyện tranh giành hư danh đoạt vị, không những không giúp ích gì cho đại cuộc, hơn nữa còn tăng thêm phiền phức, tiểu đệ muốn...

Lời chưa hết ý, đột nhiên ngưng lại không nói tiếp.

Hạ Hầu Cương không tiện truy vấn, ôm quyền thốt:

—Tiểu huynh vì môn phái, thân mang trọng mệnh, không thể ở lâu, đành cáo biệt ở đây.

Lãnh Như Băng nói:

—Thứ cho tiểu đệ không tiễn.

Hạ Hầu Cương nhảy lên ngựa, quay đầu lại hỏi:

—Huynh đệ, chúng ta năm nào tháng nào gặp lại?

Lãnh Như Băng trầm ngâm một thoáng, đoạn đáp:

—Trung Thu năm tới, tiểu đệ xin ở tại Vũ Xương Hoàng Hạc Lô hầu giá.

Hạ Hầu Cương thốt:

—Tốt lắm! Từ sáng đến tối, không gặp không đi.

Dứt lời giục ngựa, cấp tốc phóng đi.

Lãnh Như Băng nhìn theo bóng Hạ Hầu Cương cho đến khi không còn thấy nữa, mới quay về phía chiếc thuyền đang đậu ven bờ Thái Hồ, đưa tay vẫy gọi.

Ngư thuyền trông thấy có người vẫy gọi, lập tức đi tới. Đến gần khoảng một trượng, vừa trông thấy gương mặt nhiều màu sắc hết sức quái dị của Lãnh Như Băng, rú lên một tiếng, vội quay quyền bỏ chạy.

Lãnh Như Băng đề khí, đột nhiên bay thẳng lên thuyền, người chèo thuyền là một lão nhân khoảng ngũ tuần, mắt trông thấy Lãnh Như Băng chỉ nhún chân một cái đã phi qua hơn một trượng dư, trong lòng sợ chằng sát hại, vội vàng thốt:

—Đại gia, tiểu lão đánh cá qua ngày, sinh hoạt khốn khổ...

Lãnh Như Băng thò tay vào lòng lấy ra một đỉnh vàng, đưa ra thốt:

—Lão trượng bất tất phải sợ hãi, tại hạ tuyệt không phải là cường đạo.

Lão ngư nhân trông đỉnh vàng đó phải trên năm lạng, hai mắt lập tức sáng rực nhưng chẳng dám thò tay ra đón, miệng liên tục thốt:

—Đại gia có việc gì xin cứ phân phó, tiền của đại gia, tiểu lão nào dám lấy.

Lãnh Như Băng nhìn gương mặt thèm thuồng của lão, bất giác bật cười, đặt đỉnh vàng xuống, thốt:

—Lão trượng đưa ta đến phía Tây Động Đình Sơn, đỉnh vàng này kể như là tiền công, ta vào thuyền nghỉ một lát, khi tới Động Đình Sơn thì gọi ta một tiếng.

Dứt lời lập tức nhắm mắt tĩnh tọa, vận khí điều tức.

Chẳng biết qua bao lâu thời gian, bỗng nghe thanh âm lão ngư nhân cất lên:

—Đại gia, đã tới Động Đình Sơn.

Lãnh Như Băng đứng ở đầu thuyền, chỉ cho lão ngư nhân lái thuyền đến gần cửa thủy đạo, đề khí kêu lên:

—Có ai đó không?

Thanh âm thực tế không lớn lắm, nhưng truyền đi rất xa. Khoảng chừng nửa khắc, phía sau thạch nham ở thủy đạo bước ra một thiếu nữ toàn thân vận thanh y, đích thực là Hoàng Cúc, chỉ thấy nàng mặt mày sầu não, thần sắc bi thương, vừa trông thấy Lãnh Như Băng, đột nhiên khuôn mặt thoáng hiện nét vui mừng, kêu lên:

—Lãnh công tử đó ư?

Lãnh Như Băng đáp:

—Chính là tại hạ.

Hoàng Cúc vội vàng thốt:

—Lãnh công tử đến thật đúng lúc, mau đi theo muội.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn lão ngư nhân, nói:

—Sau khi lão trượng rời khỏi nơi này, không được nhắc lại chuyện hôm nay.

Tung thân một cái, rời thuyền phóng lên bờ.

Hoàng Cúc vội vàng bước tới nghênh tiếp, thốt:

—Cô nương cứ mãi gọi tên công tử mà không thấy công tử xuất hiện. Vừa sau khi công tử rời khỏi, cô nương đã tự bước ra khỏi thạch thất, vừa nghe tin công tử bị Công Tôn Ngọc Sương bắt đi, rú lên một tiếng rồi ngất xỉu, muội và Tố Mai tử tử sợ đến nổi hồn lìa khỏi xác, vừa thôi huyết vừa kêu khóc, cuối cùng cũng chẳng làm cô nương tỉnh lại được.

Lãnh Như Băng buồn bã hỏi:

—Vương cô nương hiện đang ở đâu?

Hoàng Cúc đáp:

—Ở trong khuê phòng.

Đoạn nắm áo Lãnh Như Băng kéo vào bên trong sảnh đường, hai người bước vào tiểu lâu, nhắm hướng khuê phòng của Vương Tích Hương thẳng tiến.

Chỉ thấy Tố Mai đang quỳ cạnh giường, hai tay nắm chặt tay Vương Tích Hương, gục xuống mà khóc.

Hoàng Cúc run lên một cái, hỏi:

—Tố Mai tử tử, cô nương..

Tố Mai ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Cúc và Lãnh Như Băng một cái, đáp:

—Cô nương... cô nương... cô nương...

Nàng như nghẹn ngang cổ họng, lắp bắp cả nửa ngày, lời vẫn chưa ra khỏi miệng.

Hoàng Cúc khẽ chớp đôi mắt to, lệ rơi xuống như mưa, chảy đầy cả mặt, từng câu từng chữ hỏi một cách rõ ràng:

—Chẳng lẽ cô nương đã tuyệt... khí?

Tố Mai than:

—Cô nương không xong rồi.

Hoàng Cúc rú lên một tiếng:

—Thật sao?

Đoạn buông người một cái, toan nhảy lên giường.

Lãnh Như Băng đưa tay phải ngăn nàng lại, thốt:

—Không nên làm loạn lên, Vương cô nương thân thể yếu nhược, cho dù là một người mạnh khỏe cũng khó thể chịu nổi cú nháy của cô nương, huống hồ bệnh tình trầm trọng như thế.

Trong tình thế khẩn cấp hiện tại, mới thấy sự khác biệt giữa nam nhân và nữ nhân, Lãnh Như Băng tuy trong lòng cực kỳ đau khổ, nhưng ngoài mặt vẫn giữ được sự trấn tĩnh như thường.

Hoàng Cúc run lên một cái, thốt:

—Lãnh công tử nói thật không sai.

Lãnh Như Băng từ từ bước đến cạnh giường, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Vương Tích Hương mặt mày trắng nhợt, hai mắt nhắm chặt, hơi thở đã tuyệt.

Chỉ nghe Tố Mai ảm đạm thốt:

—Lãnh công tử, hơi thở của cô nương, đã ngừng khoảng nửa tuần trà.

Lãnh Như Băng nhẹ nhàng mở chiếc áo ngủ bằng gấm trên người Vương Tích Hương ra, đưa tay đặt trước ngực nàng, phát giác nội tạng vẫn còn đập yếu ớt. Lãnh Như Băng trầm ngâm một thoáng, đưa mắt nhìn Tố Mai cùng Hoàng Cúc một cái, hỏi:

—Trước mắt bệnh tình của Vương cô nương đã đến cảnh giới hết sức hiểm ác, xem ra chỉ còn cách thử dùng biện pháp khẩn cấp một lần.

Tố Mai hỏi:

—Biện pháp khẩn cấp gì?

Lãnh Như Băng đáp:

—Tại hạ muốn dùng nội lực thúc đẩy máu huyết vận hành trong tâm tạng, khiến nàng thở chậm hơn một chút.

Hoàng Cúc hấp tấp lên tiếng tán đồng:

—Vậy tốt lắm!

Lãnh Như Băng nói:

—Nhưng tại hạ phải nói trước, Vương cô nương hiện tại đang trong tình trạng nửa sống nửa chết, tùy thời có thể hoàn toàn tuyệt khí, cũng có thể kéo dài một thời gian rất lâu, nếu như chiếu theo biện pháp của tại hạ, hoặc có thể có khả năng lai tinh, nhưng cũng có khả năng tâm mạch lập tức đình chỉ, hoàn toàn chết đi.

Tố Mai hỏi:

—Cơ hội sống chết đó, lớn nhỏ thế nào?

Lãnh Như Băng đáp:

—Phải là năm mươi đối năm mươi, nửa phần sống nửa phần chết.

Tố Mai trầm tư một thoáng, đoạn thốt:

—Tốt lắm, thỉnh công tử động thủ đi, muội đã có lòng tuẫn thân vì chủ, một khi cô nương tuyệt khí, Lãnh công tử hãy mang theo Hoàng Cúc muội muội lập tức ly khai chốn này, muội phải phát động cơ quan phong bế Mai Hoa Cư, sau đó đưa thi thể cô nương vào mật thất, trọn đời bên cạnh bầu bạn.

Hoàng Cúc bật khóc kêu lên:

—Muội không đi, muội phải ở lại bầu bạn với hương hồn cô nương trọn đời.

Lãnh Như Băng thốt:

—Hai vị bất tất phải tranh chấp về điều ấy, cát nhân tự hữu thiên tương, có thể Vương cô nương sẽ tỉnh lại.

Chàng đưa tay trái nâng thân hình Vương Tích Hương dậy, tay phải đặt trước Mệnh Môn huyết của nàng. Chỉ thấy thân thể gầy gò của Vương Tích Hương đột nhiên rung động một cái, môi đào hé mở, phun ra một cục đờm đặc.

Lãnh Như Băng đã chuyển thân đến trước mặt Vương Tích Hương để tiện bề xem xét hơi thở của nàng, cục đờm ấy, vô tình phun thẳng vào mặt chàng. Lúc bấy giờ, chàng đang vận toàn lực thúc đẩy nội công vận hành máu huyết trong người Vương Tích Hương, hai tay không thể cử động để gạt đi, đành để cục đờm từ từ trôi từ trên mặt xuống vào trong miệng.

Hai mắt đang nhắm chặt của Vương Tích Hương bỗng hé mở, trông thấy trên mặt Lãnh Như Băng còn vương chút nước dãi đang chảy xuống, vẫn chưa biết rõ, không thể nhận được khẽ mỉm cười.

Tố Mai, Hoàng Cúc, hai người bốn mắt đều dán chặt trên mặt Vương Tích Hương, vừa trông thấy nàng mỉm cười, mừng rỡ reo to:

—Cô nương tỉnh rồi!

Lãnh Như Băng thở ra một hơi dài, từ từ buông tay ra khỏi Mệnh Môn huyết của Vương Tích Hương, thốt:

—May không đến nỗi nhục mệnh.

Vương Tích Hương đột nhiên giơ tay về phía trước lau chùi gương mặt Lãnh Như Băng, thốt:

—Huynh đã trở lại.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:

—Trở lại?

Vương Tích Hương lần tay xuống gối rút ra một mũi kim châm, đâm vào huyết đạo trên người, lập tức tinh thần trở nên phấn chấn, trên gương mặt trắng nhợt, đã thoáng hiện sắc hồng, hỏi:

—Công Tôn Ngọc Sương thả huynh đi ư?

Lãnh Như Băng thốt:

—Thân thể cô nương yếu nhược, nguyên khí đã tổn thương nặng, vậy mà còn dùng kim châm quá huyết, kích thích sanh mạng tiềm lực, chẳng phải tự vất cho kiệt sức lực của mình sao?

Vương Tích Hương ngắt lời:

—Hãy nói cho mọi người biết là không phải Công Tôn Ngọc Sương phóng thích huynh.

Lãnh Như Băng nói:

—Chuyện đó rất dài...

Vương Tích Hương nói:

—Không sao, mọi người có đủ nhẫn nại để lắng nghe.

Lãnh Như Băng đem chuyện đã trải qua, từng chi tiết một kể tỉ mỉ ra.

Vương Tích Hương quả nhiên để tâm chăm chú lắng nghe, sau đó mỉm cười nhẹ:

—Vương Thông Huệ vì tình trường thất ý, đã chuyển tâm dời ý về phía danh lợi.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Có phải nàng ta cố ý buông tha Công Tôn Ngọc Sương?

Vương Tích Hương thốt:

—Nếu như Công Tôn Ngọc Sương chết đi, không còn ai là địch thủ của Vương Thông Huệ, muốn lên ngôi võ lâm Minh chủ, há không phải là chuyện dễ dàng sao?

Lãnh Như Băng nói:

—Nếu nói như vậy thì lời Công Tôn Ngọc Sương một điểm cũng không sai, ôi, xem ra...

Đột nhiên ngưng lời không nói tiếp nữa.

Vương Tích Hương thốt:

—Xem ra trên thế gian này không còn có một người nào khả dĩ có thể tin nhiệm được, đúng không?

Lãnh Như Băng thở dài, nói:

—Một cá nhân nếu muốn thoát khỏi sự ràng buộc của danh lợi, thì đương nhiên chẳng có dễ dàng. Như Trần Hải đại hiệp, thân được võ lâm đồng đạo kính trọng như thế, thực là chuyện không dễ.

Vương Tích Hương mỉm cười nói:

—Không sai, một người nếu như muốn chẳng có có tư tâm, nói dễ mà làm chẳng dễ. Vương Thông Huệ buông thả Công Tôn Ngọc Sương, chủ yếu là muốn nhờ vào Công Tôn Ngọc Sương để lên ngôi vị Minh chủ. Sau đó, với thân phận Minh chủ, hiệu lệnh thiên hạ võ lâm, cùng Công Tôn Ngọc Sương tranh bá trên giang hồ. Chẳng biết sẽ có bao nhiêu cao thủ võ lâm vì ý nghĩ sai lầm của nàng mà phải đổ máu, bỏ mạng.

—— o0o ——